

mindre Mand nogen Understøttelse, og det kan jo se meget godt ud, at man vil komme ham til Hjælp, men det styrker dog ikke Karakteren saa meget at lade ham modtage Noget af Naade, selv om det kan være til Nytte for ham. Jeg siger derimod: lad os først give Statsborgerne i de forskjellige Samfundslag deres Ret, og skulde det da vise sig, at dette ikke er tilstrækkeligt for en Del af Statsborgerne, saa er det naturligtvis mennesskeligt — jeg siger ikke kristeligt — at hjælpe disse, medens det næsten er ikke mennesskeligt at lade en Mand tilskyde af Naade, hvad han har Ret til at faae. Egeform i andre Forhold Anerkjendelsen af en Mand's borgerlige Rettigheder i Staten er hans Ret, saaledes er det her hans Ret at faae større Lighed i Skatterne til Staten. Dersom vi nu — thi Staten kan jo ikke undvære Indtægter — gif ind paa, hvad der jo er et meget stærkt Duffe hos Mange, en Indtægts- og Formueskat, og gennem dette Apparat skaffede en Del nødvendige Indtægter tilfæde, saa kunde vi jo allerede begynde at lægge Veien henimod det rette Maal, og efterhaanden som Staten slipper for de store Uddrag, jeg før næviede, kunde vi saa mere og mere nærme os dette Maal. Allerede under tidligere Forhandlinger har man som Formueskat givet Anvisning paa $\frac{1}{2}$ pro mille, 3 Mark af hvert Tusinde Daler, en Mand eier, og gif vi ind paa en saadan Skat, antager jeg, at vi turde gjøre Regning paa omtrent $1\frac{1}{2}$ Million Rb. om Aaret. Det er ganske vist en meget kalkulatorisk Angivelse, thi der eksisterer ikke syndelig paalidelige Forarbejder i saa Henseende (Modsigelse) — ja, jeg skal gjerne lade mig yderligere belære, thi jeg har virkelig søgt at lade mig belære deraf af Folk, som have tænkt over denne Sag ligesaa vel som jeg selv. En saadan Indtægt vilde svare til en samlet Formue af 3 Milliarder Rb. eller 166 $\frac{2}{3}$ Rb. pr. Individ, naar Indbyggerantallet fattes til 1,800,000. Sætte vi dernæst Udbyttet af 1 pSt. Indkomsskatt til 1 Million Rb., saa vilde vi altsaa i det Hele kunne raade over det skønne Beløb af $2\frac{1}{2}$ Million Rb. aarlig, og Ingen vilde kunne sige, at han var haardt betyngtet. Jeg antager nu, at Formueskatten, forsaavidt praktiske Hensyn ikke maatte fraraade det, maatte komme til at hvile paa al Formue saavel lille som stor; thi det vilde dog ikke gjøre en Mand saa meget, selv om han kun har en Formue af 500 Rb., at være 24 Sk. i Skat af den, og det vilde neppe være værd at fritage ham, for at det ikke skulde siges, at man skændede ham Noget. Derimod burde Indtægtskatten ordnes saaledes, at de lavere Indtægter blive fuldstændig fri, og at man gjorde en passende Amenelse af det Begreb, man kalder „den stigende Skala.“ Man vilde da utvivlsomt komme til den Million, jeg før næviede, og som i Forbindelse med de $1\frac{1}{2}$ Million Formueskat plus det Nebslag, der efterhaanden vil indtræde i vore Udgifter, og som jeg anslog til 1,700,000 Rb., vilde

medføre en Indtægtsforøgelse af godt og vel 4,200,000 Rb. Sætte vi nu 1 Million Rb. som Formuefremgang, saa have vi 3,200,000 Rb. tilbage, hvoraf de $2\frac{1}{2}$ Million strax vare disponible til Lettelse i Sukker- og Kaffeolden m. m., ikke at tale om Tolden paa Citroner og Ost, som den meget ærede Finantsminister ogsaa synes at have et godt Die til. Mine Betragtninger gaa altsaa ud paa, at vi strax skulle indføre en saadan retsfærdig Hjælpekat, for at bøde paa det Uretfærdige, der nu bestaar, og at vi, efterhaanden som vi faae Leilighed dertil, derved at Statens Udgifter yderligere lettes, ogsaa foretage yderligere Lettelser i Forbrugsstatter og i de Tryk, der hvile paa Omsetningen, navnlig i Skikkelse af Retsprotkler og Sigt. Jeg er tilbøjelig til at tro, at jeg ikke blot ikke er ene om den Betragtning, jeg her gjør gjældende, men at der er Mange, som finde, at vi have ventet altså længe med egentlig at gjøre Alvor af denne Sag.

Naar jeg skulde nævne nogle Enkeltheder ved det foreliggende Budget, saa skal jeg først kaste mit Die paa Bestyrelsen af — ja, jeg kan ikke skille det rigtig ad — Jernbane- og Postvesenet. Det forekommer mig, at det omtrent blev os lovet, at naar vi fik Algot om Matten, skulde vi slippe for Routen Korsør—Kiel. I det Hele gjør Bestyrelsen af den Slags Sager det Indtryk, som om det var de sjællandske Jernbaners Direktion, der ledede dem, i Stedet for at det er den ansvarlige Indenrigsminister og den ansvarlige Finantsminister. Det forekommer mig nemlig, at de Foranstaltninger, som gjøres, søges i langt stærkere Grad end berettiget at koncentrere alt Muligt — jeg havde nær sagt Umuligt — om Landets Hovedstad. For ikke at gaa for vidt i Enkelthederne skal jeg blot pege hen paa en enkelt Ting, idet jeg skal henstille til Overveelse, om ikke det var et Forsøg værd at prøve paa at realisere den Tanke, der saavel her som i det andet Thing paa forskjellig Maade fandt sit Udtryk under Behandlingen af den sidste jyske Jernbanelov, nemlig den om Vendsysselbanen, Silkeborgbanen osv., den Tanke nemlig at føre en Del af den svenske Post- og Godstrafik fra Göteborg over Frederikshavn Syd paa. Denne Tanke blev mangfoldige Gange udtalt baade her og i Landsthinget, og den ærede Indenrigsminister modtog, saavidt jeg erindrer, ved Vendsysselbanens Nabning under sit Ophold i Frederikshavn et Lydskningstelegram derovre fra den anden Side, som bestyrkede den Formening, hans Vorgænger havde udtalt om denne Banes Betydning for Sverige. Den blev da ogsaa bygget saa solid af Hensyn til, at den skulde kunne besejrede hurtige og svære Tog; men jeg har ikke set eller hørt det Ringeste om, at der er gjort Forsøg i den af mig nævnte Retning. Et saadant Forsøg kunde nu umiddelbart, som det forekommer mig — maaske tager jeg feil — lettelig ske derved, at man tog nogle enkelte af de